

Grafit a vakvezető kutya blogja 66.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Most olyan témáról fogok írni, amiről már egy régebbi részben említést tettem, de szerintem ez annyira hasznos, hogy nem gondolnám, hogy probléma újra felidézni ezeket a dolgokat. Történt ugyan is, hogy a minap sétáltunk a ligetben, mikor is találkoztunk egy kutya társunkkal. Messziről lehetett már hallani, hogy önfelelt-en játszik valamivel, boldogan rohangál valamivel a szájában.

Oda is futott hozzánk, hogy csatlakozzunk mi is a nagy játékhoz, vegyük el tőle ha tudjuk azt, ami a szájában díszeleg. Mikor megláttam, hogy mit cipel magával, mondtam is neki, hogy én azt ugyan el nem veszem tőle, inkább elkérjük a gazditól a lasztit, s azzal bohóckodjunk! Egy műanyag flakonnal szaladgált, amit akkorra már megrágott rendesen.

Mondtam neki, hogy a mi gazdánk nem szokta megengedni, hogy mi ilyenel játszunk, mert azt mondja, hogy bármikor lerághatunk belőle egy darabkát, s akkor bizony ha azt benyeljük, nagy bajt is okozhat. Az eb társunk azt mondta, hogy buta az én gazdim, ő nagyon sokat szokott ilyenekkel játszani, s semmi baja sem volt idáig tőle, s ezután sem lesz.

Erre már a gazdám is közbeszólt, s elmondta, hogy az nagyon jó dolog, hogy idáig nem lett baj a műanyag játékoktól, de a megelőzés mindig jobb, mintha megtörténik a baj, s csak utána kap észbe akár az ember, akár a kutya. Nem sikerült meggyőzni ezt az eb társunkat, így aztán külön-külön játszottunk, szaglászunk. Jó lett volna a közös program, de gazdánk ebben nagyon következetes.

Őszinte leszek veletek, évekkkel ezelőtt én is kaptam olyan játékot, ami kívül gumi volt, mondták, hogy ez bizony szétrághatatlan, belül műanyag volt, s én még is szétszedtem. Gazdám időben észre vette, nagyon megijedt, azonnal elvette tőlem. Bajom szerencsére nem lett tőle, de akkor megfogadta, hogy soha az életben nem fog műanyag játékot venni, s hagyni nálunk rágcsálni, csak is kávéfát, vagy kongot, vagy tömögumi játékot, pl. mi a tüskéseket szeretjük nagyon.

Van tüskés gumiból készült karikánk is, azzal úgy szoktunk játszani, hogy megfogjuk Bodzival, s húzzuk egymás szájából, mondanom sem kell ugye, hogy mindig én győzők. Bodza persze nagy sértődötten elvonul, nehezen viseli el, hogy nem ő a győztes. Mondtam is neki múltkor, hogy nyafogásban megtoporzékolásban övé az aranyérem, a dobogó legfelső fokán áll.

Szeretem bosszantani őt. 😊 Hagyom hadd hisztizzen, aztán ha megunom, rászólok, s egyből tudja, hogy hol a helye mert természetesen én vagyok a falkavezér, amit ő maximálisan tiszteletben is tart. Ez mondjuk a legelső másodperctől fogva így volt. Sokszor kérdezik is ezt, hogy mi hogyan jövünk ki egymással, mondhatom, hogy szuperül, én vagyok a főnök és punktum. No de visszatérve kicsit még a játékokra a simabőrű társunk pl. a kötelet sem meri adni nekünk mert fél, hogy a nagy hancúrozásban benyeljük a rojtokat, darabkákat.

A tenisz labdával meg az a helyzet, hogy nem tesz jót a fogunknak, ezért aztán a kétlábú falkavezérünk nagyon megvágogatja, hogy milyen játékokat engedélyez számunkra. Tudom, hogy régebben erről már írtam, de az ismétlés a tudás atyja, tehát olvassátok bölcsességemet, higgyétek el, hogy így lassan 12 évesen már sok okosság birtokában vagyok. Mi sem mutatja jobban mint megőszült szakálam.

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).

Üdvözlettel: Majaligeti Grafít

